

Ψαρεύοντας στα θολά νερά: Η χρήση από την «Νέα Εποχή» όρων με άλλο νόημα (μοναχός Αρσένιος Βλियाγκόφτης, Δρ. Θεολογίας, Πτ. Φιλοσοφίας)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Σεπτεμβρίου 21, 2012

Ο Τζωρτζ Όργουελ στο πασίγνωστο βιβλίο του 1984 -στο καλύτερο ίσως βιβλίο που έχει γραφεί για τον ολοκληρωτισμό- λέγει ότι «Οποιοσδήποτε ελέγχει τη γλώσσα ενός ανθρώπου, ελέγχει και τις σκέψεις του». Η πολύ σημαντική διαπίστωση αυτή έδωσε αφορμή να αναπτυχθεί ένας ολόκληρος κλάδος της προπαγάνδας και των τεχνικών διανοητικής χειραγώγησης.

Το χταπόδι, το πλέγμα δηλαδή των οργανώσεων που συμπλέκονται σ' αυτό που ονομάζουμε «Νέα Εποχή», γνωρίζουν και επωφελοούνται από τις διαπιστώσεις αυτές της προπαγάνδας.

Έτσι η γλώσσα χρησιμοποιείται πολλές φορές, ιδιαίτερα στην προπαγάνδα, όχι για να φανερώσει αλλά για να κρύψει και να συσκοτίσει. **Είναι γνωστό το ρητό ότι η μισή αλήθεια είναι χειρότερη από το ψέμα.** Πάντως η τεχνική της μισής αλήθειας πολλές φορές πετυχαίνει αυτό που δεν θα πετύχαινε το ξεκάθαρο ψέμα. Το ίδιο πετυχαίνει και η χρήση μιας επιστημονικοφανούς ορολογίας, την οποία το ευρύ κοινό δεν έχει τις προϋποθέσεις να αντιληφθεί. Οπότε τα λεγόμενα χρειάζονται ανάλυση και αποκρυπτογράφηση. Όταν δεν γίνεται αυτό -και συνήθως δεν γίνεται- ο καθένας αντιλαμβάνεται αυτά που διαβάζει ή ακούει με τον δικό του τρόπο, ο οποίος πολύ συχνά είναι αντίθετος με το πραγματικό νόημα των λέξεων και φράσεων.

Για να γίνω πιο σαφής θα θυμίσω λέξεις και φράσεις που ακούμε από τα ΜΜΕ. Από τις «παράπλευρες απώλειες», για τις όποιες μιλούσαν οι Νατοϊκοί όταν βομβάρδιζαν τη Σερβία το 1999, εννοώντας τους θανάτους άμαχων από τους βομβαρδισμούς που έκαναν, μέχρι το «πιστωτικό γεγονός», για το οποίο ακούγαμε στις ειδήσεις μέχρι πριν από δυο-τρεις μήνες. Με τον όρο αυτόν εννοούσαν τη χρεωκοπία της ελληνικής οικονομίας. Τώρα πλέον δεν χρειάζεται να το κρύβουν.

Οι Ομάδες του μωσαϊκού της «Νέας Εποχής» χρησιμοποιούν πολύ αποτελεσματικά όρους, οι οποίοι στην τρέχουσα χρήση τους από τον μέσο άνθρωπο έχουν συγκεκριμένη σημασία, δίνοντάς τους ένα διαφορετικό νόημα. Έτσι «ψαρεύουν στα θολά νερά» -για να χρησιμοποιήσω την έκφραση του τίτλου του θέματος- δηλαδή

επωφελούνται από τη σύγχυση που δημιουργούν στο μυαλό των ανθρώπων στους οποίους απευθύνονται.

Η σύγχυση έγκειται στο γεγονός ότι ο αποδέκτης του μηνύματος θεωρεί εσφαλμένα ότι δύο πράγματα ανόμοια είναι δήθεν ίδια. Αυτό εντάσσεται στο γενικότερο πλαίσιο του συγκρητισμού, ο οποίος αποτελεί βασικό κεφάλαιο πίστεως της «Νέας Εποχής». Για να δώσουμε ένα παράδειγμα, η Ν.Ε., στο πλαίσιο του συγκρητιστικού πιστεύω της, λέγει ότι δέχεται πως όλες οι θρησκείες είναι δρόμοι που οδηγούν στον ίδιο σκοπό. Όποια πίστη, όποιο δόγμα και αν δέχεσαι, μπορείς να φθάσεις στην καταξίωση του προσώπου σου και στη σωτηρία.

Και για να φέρω συγκεκριμένα παραδείγματα χρήσεως όρων με άλλο νόημα:

1. Ο όρος «Νέα Εποχή».

Πρώτα-πρώτα ο ίδιος ο όρος, με τον οποίο η κίνηση αυτοχαρακτηρίζεται, είναι ψευδεπίγραφος. Η λεγομένη «Νέα Εποχή» δεν είναι καθόλου νέα και τούτο επειδή το βασικό μήνυμά της είναι η επανάληψη του αρχαίου εωσφορικού ψέμματος και δελεάσματος της αυτο-θεώσεως, δηλαδή της θεώσεως χωρίς Θεό.

2. Η «στροφή προς τα μέσα».

Η «στροφή προς τα μέσα», προς τον εσωτερικό άνθρωπο για να αντληθεί από εκεί η αποκρυφιστικά νοημένη «γνώση» είναι βασικό θέμα στο οποίο όλες οι νεοεποχίτικες ομάδες επανέρχονται. Το θέμα αυτό -την «στροφή προς τα μέσα»- εκμεταλλεύεται η Ν. Ε., καλλιεργώντας σύγχυση, διότι και εμείς οι Ορθόδοξοι, και ιδιαίτερα οι μυστικοί και ασκητικοί Πατέρες, μιλούμε για «στροφή προς τα μέσα», για καλλιέργεια του εσωτερικού ανθρώπου. Αυτή η αναφορά έχει όμως τελείως άλλες προϋποθέσεις και εντελώς διαφορετική στόχευση. Δηλαδή έχει ριζικά διαφορετικό νόημα.

Ο Μέγας Βασίλειος έχει ένα θαυμάσιο χωρίο το οποίο μας λέγει τι είναι αυτή η στροφή προς τα μέσα. Λέγει ο Άγιος:

«Νους μεν γαρ μη σκεδαννύμενος επί τα έξω, μηδέ υπό των αισθητηρίων επί τον κόσμον διαχεόμενος, επάνεισι μεν προς εαυτόν· δι' εαυτού δε προς την περί Θεού έννοιαν αναβαίνει- κακείνω τω κάλλει περιλαμπόμενος τε και ελλαμπόμενος και αυτής της φύσεως λήθην λαμβάνει, μήτε προς τροφής φροντίδα, μήτε προς περιβολαίων μέριμναν την ψυχήν καθελκόμενος, αλλά, σχολήν από των γήινων φρον-τίδων άγων, την πάσαν εαυτού σπουδήν επί την κτήσιν των αιωνίων αγαθών

μετατίθησι...» (Μ. Βασιλείου, Επιστ. 2, (Ρ. Γ. 32, 228 Α και Ε.Π.Ε. τ. 1ος σελ. 64).

Και σε ελεύθερη δική μας απόδοση στη νέα ελληνική: Νους ο οποίος δεν διασκορπίζεται προς τα έξω ούτε διαχέεται διά των αισθήσεων προς τα πράγματα του κόσμου, επανέρχεται στον εαυτό του. Πραγματοποιώντας αυτή την κίνηση επανόδου στον εαυτό του, ανέρχεται συγχρόνως και πλησιάζει τον Θεό. Οπότε καθώς εκείνο το θεϊκό κάλλος φωτίζει τον νου (ελλαμπόμενος) αλλά και όλη του την ύπαρξη και το σώμα του ακόμη (περιλαμπόμενος), λησμονεί ακόμη και την ίδια του τη φύση ο άνθρωπος και δεν μεριμνά ούτε για τροφή ούτε για ρούχα, αλλά σχολάζων από κάθε γήινη φροντίδα, μεταθέτει όλη τη μέριμνά του στο πώς θα ενωθεί με τον Θεό και πώς θα αποκτήσει τα αιώνια αγαθά.

Σχολιάζοντας το κείμενο αυτό θα μπορούσαμε να πούμε και τα εξής: Ο Ορθόδοξος πιστός που καλλιεργεί την προσευχή και θέλει να γνωρίσει τον Θεό δεν κινείται από τον εαυτό του «προς τα μέσα» για να ανακαλύψει δήθεν εκεί τον Εαυτό με Ε κεφαλαίο, (αυτό είναι ο διαλογισμός), όπως επιδιώκουν οι νεοεποχίτες. Αντίθετα, ο Ορθόδοξος κινούμενος διά της προσευχής, η οποία είναι αγαπητική προσωπική κίνηση και σχέση από το εγώ του προσευχομένου προς το Εσύ του Θεού, αγαπώντας γνωρίζει τον Κύριο και από εκείνο το θεϊκό φως φωτιζόμενος γνωρίζει και τον εαυτό του. Και πώς τον γνωρίζει; Δεν φαντάζεται -διότι αυτό βασικά είναι ο διαλογισμός, μία κίνηση της φαντασίας-δεν φαντάζεται λοιπόν ότι ανακαλύπτει εντός του τον εξαστράποντα δήθεν θεϊκό Εαυτό του, αλλά γνωρίζοντας τον Θεό -μάλλον δε, κατά τον ουρανοβάμονα Παύλο, γνωριζόμενος υπ' αυτού- βλέπει την εντός του αμαυρωθείσα εικόνα του Θεού και αντί να επαίρεται αυτοθαυμαζόμενος ναρκισσιστικά, μετανοεί τελωνικά για να αποκατασταθεί εντός του διά της θείας χάριτος **-και όχι με τις δικές του μόνου δυνάμεις, όπως πιστεύει η Ν.Ε.-** το αρχαίον κάλλος το απωλεσθέν.

3. Ήδη με αυτά που είπαμε εθίξαμε το θέμα της ηθελημένης συγχύσεως που καλλιεργούν οι νεοεποχίτες δάσκαλοι μεταξύ ορθοδόξου προσευχής και νεοεποχίτικου (με προέλευση ανατολικοθρησκευτική) διαλογισμού. Η σύγχυση είναι ηθελημένη από την πλευρά των δασκάλων, οι οποίοι πλανώμενοι πλανούν στη συνέχεια και τους ταλαίπωρους μαθητές-θύματά τους, των οποίων η ευθύνη φυσικά είναι μικρότερη.

Η προσευχή λοιπόν όχι μόνο δεν ταυτίζεται με τον διαλογισμό αλλ' είναι το αντίθετό του. Ο διαλογισμός είναι μία κίνηση από τον εαυτό προς τον εαυτό για να βρει ο διαλογιζόμενος τον δήθεν θεϊκό Εαυτό του, δηλαδή την θεϊκή φύση του, την οποία μέχρι τότε αγνοούσε. Είναι δηλαδή ο διαλογισμός ένα εγωκεντρικό βραχυκύκλωμα. Ενώ η ορθόδοξη προσευχή είναι μία κίνηση αγάπης προς το Εσύ του Θεού και το εσύ των αγίων, των οποίων τις πρεσβείες ζητούμε. Θυμηθείτε, το χωρίο του Μ. Βασιλείου, που παραθέσαμε («δι' εαυτού δε προς την περί Θεού έννοιαν

αναβαίνει...»).

4. Εδώ είναι η κατάλληλη θέση να πούμε και για μια άλλη νεοεποχίτικη σύγχυση που καλλιεργείται. Χρησιμοποιούν το γραφικό «Η Βασιλεία του Θεού εντός υμών εστί» (Λουκ. 17, 21), για να υποστηρίξουν την πλάνη τους ότι ο άνθρωπος είναι από την φύση του Θεός. Εμείς όμως οι Ορθόδοξοι δεν λέμε αυτό. Τι λέμε; Λέμε ότι ο άνθρωπος διά του άγιου βαπτίσματος έχει ένοικον μέσα στην καρδιά του την άκτιστο θεία χάρη ή ενέργεια- ΟΧΙ την θεία ουσία.

Χάσμα μέγα λοιπόν μεταξύ της ορθοδόξου και της νεοεποχίτικης απόψεως. Βλέπουμε ότι οι διακρίσεις είναι «λεπτές» αλλά έχουν τεράστια σημασία. Αλλάζει τελείως το νόημα.

5. Το θέμα της προσευχής και της διακρίσεως της από τον νεοεποχίτικο διαλογισμό μάς φέρνει ομαλά σ' ένα άλλο πεδίο, όπου καλλιεργείται σύγχυση. Είναι το θέμα της πίστεως.

Οι ομάδες της Νέας Εποχής και ιδιαίτερα το ρεύμα της λεγομένης «θετικής σκέψεως» χρησιμοποιούν τον όρο πίστη με αντίστροφη όμως νοηματοδότηση. Για την θετική σκέψη, πίστη είναι όχι αυτό που εννοούμε εμείς οι Χριστιανοί, δηλαδή εμπιστοσύνη στον Χριστό, αλλά τι είναι;

Είναι «νοητική στάση», δηλαδή διαλογιστική τεχνική. Το βασικό δόγμα πίστεως της θετικής σκέψης είναι ότι η σκέψη ταυτίζεται με την πράξη. Αυτό λοιπόν που χρειάζεται να κάνει κάποιος για να επιτύχει ο,τιδήποτε, είναι να κατέβει στο επίπεδο Α, όπως διδάσκει π.χ. το Σίλβα Μάιντ Κοντρόλ, και να προγραμματίσει κατάλληλα τη νοητική του στάση, δίνοντας υπόσταση στην επιθυμία του μέσω μιας σκεπτομορφής, όπως λέγει και ο εσωτερισμός-αποκρυφισμός. Θέλετε από κλητήρας σε μια τράπεζα να γίνετε διευθυντής; Αρχίστε να διαλογίζεστε έντονα ότι ήδη είστε διευθυντής και θα γίνει.

Ποιες, τώρα, είναι οι συνέπειες π.χ. για τις θεραπείες ασθενών από τον Κύριο και τους Αποστόλους, που διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο; Η θεραπεία, το θαύμα, δεν οφείλεται στον Χριστό, οφείλεται στον εσωτερικό Χριστό -κατά την πίστη της Ν. Ε- δηλαδή στην ενεργοποίηση του ανεξάντλητου δυναμικού, της «δύναμης» που έχουμε μέσα μας. Όλη η υπόθεση είναι πώς θα ενεργοποιήσουμε και πώς θα «ξυπνήσουμε» (αγαπημένη έκφραση της Ν.Ε.) και πώς θα χρησιμοποιήσουμε αυτή τη δύναμη η ενέργεια. Να θυμίσω ότι η ενέργεια, (πράνα στα ινδικά, τσι στα κινέζικα, παγκόσμια ενέργεια ή συμπαντική ενέργεια) είναι η σημαντικότερη λέξη-κλειδί της κοσμοθεωρίας της Ν.Ε.

Έτσι, α) Ο διαλογισμός και η αυτοεξέλιξη ή αυτοπραγμάτωση (δηλ. αυτοθέωση) δεν είναι παρά ξύπνημα και χειρισμός αυτής της ενέργειας (ξύπνημα της κουνταλίι και «άνοιγμα των τσάκρας» κατά την νεοεποχίτικη ορολογία).

β) Οι λεγόμενες εναλλακτικές θεραπείες δεν είναι τίποτε άλλο από τεχνικές ξεμπλοκαρίσματος αυτής της ενέργειας μια και η αρρώστια οφείλεται -λένε- σε μπλοκάρισμα αυτής της ενέργειας.

γ) Οι λεγόμενες πολεμικές τέχνες της Ανατολής δεν είναι παρά χειρισμός αυτής της ενέργειας για εκγύμναση, άμυνα και επίθεση.

Μια και αναφέραμε αρκετά για την θετική λεγομένη σκέψη (να θυμίσω εδώ το βιβλίο του μακαριστού π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου «Αυτογνωσία, αυτοπραγμάτωση, σωτηρία», που είναι το καλύτερο βιβλίο για το θέμα μας από την Ορθόδοξη σκοπιά), να πούμε και για τη σύγχυση ότι:

6. «θετική σκέψη» και καλός λογισμός ταυτίζονται. Με βάση όσα είπαμε παραπάνω, νομίζω ότι δεν χρειάζεται να επιμείνουμε ιδιαίτερα. Είναι σαφές ότι θετική σκέψη είναι στο βάθος μαγεία. Διότι, τι άλλο από μαγεία είναι το να πιστεύει ο οπαδός της θετικής σκέψης ότι μπορεί π.χ. να διαλύσει την ομίχλη για να πραγματοποιηθεί ματαιωθείσα αεροπορική πτήση ή να σταματήσει ένα τρένο που έρχεται κατ' επάνω του επιστρατεύοντας τη «δύναμη», που έχει μέσα του; Ενώ ο καλός λογισμός, όπως έλεγε και ο μακαριστός Γέρων Παΐσιος, είναι άλλο πράγμα. Είναι να μπει στη θέση του άλλου και να δεις τα πράγματα και τις καταστάσεις υπό το πρίσμα τις αγάπης και της ταπείνωσης, προσπαθώντας να βρεις δικαιολογία για ελλείψεις και σφάλματα των άλλων. Ας θυμηθούμε τη διήγηση από το «Γεροντικόν», όπου μπαίνει ένας αδελφός στο κελλί ενός άλλου. Το κελλί είναι πολύ νοικοκυρεμένο. Ο εισελθών αδελφός κάνει τον καλό λογισμό: Όπως είναι η ψυχή του αδελφού είναι και το κελλί του. Ο ίδιος αδελφός μπαίνει σ' ένα άλλο κελλί πολύ ακατάστατο. Πάλι όμως κάνει καλό λογισμό. Λέγει: Ο αδελφός ασχολείται με τα πνευματικά και δεν έχει χρόνο να τακτοποιήσει το κελλί του!

7. Ένα θέμα για ξεχωριστή ανάπτυξη είναι η σύγχυση γύρω από το ζήτημα της ασκήσεως και τούτο γιατί και πολλές νεοεποχίτικες ομάδες, ιδιαίτερα αυτές με ινδουϊστική ή βουδδιστική αφετηρία δίνουν μεγάλη σημασία στην «άσκηση», στη μόνωση κ.ά. Π.χ. ξυπνούν στις 4 τα ξημερώματα, χορτοφαγούν κ.λπ. Πώς όμως εννοούν την άσκηση; Όλη η διαφορά προκύπτει από την διαφορετική αφετηρία, τις διαφορετικές προϋποθέσεις και τον διαφορετικό σκοπό που εξυπηρετεί η άσκηση. Χαρακτηριστικό είναι αυτό που διαβάζουμε στο «Γεροντικόν», στα αποσπάσματα του αγίου Μακαρίου του Αιγυπτίου: «Παρερχόμενός ποτε από του έλους εις το κελλίον εαυτού ο Αββάς Μακάριος, εβάσταζε θαλλία και ιδού υπήντησεν αυτώ ο διάβολος κατά την οδόν, μετά δρέπανου· και ως ηθέλησεν αυτόν κρούσαι, ουκ ίσχυσε· και λέγει αυτώ· πολλή βία από σου Μακάριε, ότι ου δύναμαι προς σε· ιδού γαρ ει τι ποιείς, καγώ ποιώ· συ νηστεύεις· εγώ ουδέ όλως τρώγω· αγρυπνείς· καγώ όλως ου κοιμώμαι· εν έστι μόνον εν ω νικάς με· λέγει αυτώ ο Αββάς Μακάριος· ποίον τούτο; ο δε έφη· η ταπείνωσίς σου· και διά τούτο ου δύναμαι προς σε. (Γεροντικόν, εκδ.

«Αστέρος» 1961, σ. 66).

8. Συναφής είναι και η διαφορετική νοηματοδότηση της «νέκρωσης του εγώ» και του πολέμου κατά του εγωισμού. Το τι σημαίνει αυτό στην Ορθόδοξη πνευματικότητα είναι λίγο-πολύ γνωστό. Είναι όμως άγνωστο στον ανύποπτο ακροατή πώς εννοεί αυτό το θέμα ένας βουδδιστής λάμα (το αντίστοιχο του γκουρού στον ινδουισμό), ο οποίος μιλάει για «σβήσιμο του εγώ». Το βουδδιστικό λοιπόν «σβήσιμο του εγώ» σημαίνει να αποβάλει ο μαθητής την ψευδαίσθηση ότι υπάρχει ένα ξεχωριστό εγώ, ότι υπάρχει δηλαδή η δυαδικότητα.

9. Αναφέραμε προ ολίγου τον όρο πνευματικότητα. Τον χρησιμοποιούμε εμείς, συνοδευόμενο συνήθως από το επίθετο ορθόδοξη (ορθόδοξη πνευματικότητα). Είναι όμως αγαπημένος όρος και από τους δασκάλους και οπαδούς της Ν. Ε.

Πώς νοούν τον όρο αυτόν; Η πνευματικότητα (ή «νέα πνευματικότητα») διαφημίζεται σε αντίθεση προς την «παλαιά πνευματικότητα», δηλ. τον Χριστιανισμό. Η νέα πνευματικότητα κατηγορεί την παλαιά ως «χωριστική», διότι «τα δόγματα χωρίζουν»....

10. Σημαντικό είναι ότι και η Ν. Ε., ομιλεί για Χριστό με άλλη όμως έννοια. Ο Χριστός της Ν. Ε., είναι ο αναμενόμενος μεσσίας-αβατάρ, που θα εγκαινιάσει την Νέα Υδροχοϊκή Εποχή. Ο Χριστός της Εκκλησίας δεν απορρίπτεται αλλά σχετικοποιείται και σμικρύνεται. Ο Χριστός της Εκκλησίας ήταν -λένε- ο δάσκαλος της προηγούμενης εποχής, της εποχής των Ιχθύων, η οποία όμως πέρασε.

Θυμηθείτε τους Beattles που τραγουδούσαν στη δεκαετία του '60 ότι «Ο Χριστιανισμός θα ζαρώσει, θα χαθεί. Εμείς είμαστε πιο διάσημοι από τον Ιησού Χριστό»(!) Δεν είναι Θεός και Σωτήρας ο Χριστός αλλά ένας από τους μεγάλους μύστες, δίπλα στον Πυθαγόρα και τον ιστορικό Βούδδα Σακυαμούνι. Κυρίως όμως -λέγει η Ν. Ε., Χριστός είναι ο καθένας από μας. Χριστός είναι μία κατάσταση μέσα στον άνθρωπο, η «χριστική κατάσταση».

Οπότε και αυτοί παρουσιάζονται παραπλανητικά, όπου και όποτε τους συμφέρει, ως Χριστιανοί. Βλ. χαρακτηριστικά στον κατάλογο των Ομάδων των ασυμβιβάστων με την Ορθόδοξη πίστη το [υπ' αρ. 218 με τίτλο «Κοινότητα Χριστιανών»](#), τίτλο με τον οποίο παρουσιάζεται η Ανθρωποσοφία του Rudolf Steiner! Μάλιστα υπάρχουν ομάδες, όπως η «Αρμονική Ζωή» του Ρόμπερτ-Ηλία Νατζέμυ, όπου κάνουν γκάλλοπ μεταξύ των οπαδών για να δείξουν πόσο καλύτεροι χριστιανοί έγιναν από τότε που εντάχθηκαν στην Ομάδα αυτή. Εδώ βέβαια έχουμε έναν παραλογισμό. Γιατί πώς είναι δυνατόν να αυτοχαρακτηρίζεται χριστιανός κάποιος που πιστεύει στο κάρμα και τη μετενσάρκωση και δέχεται έναν νέο μεσσία, αυτόν της Νέας Εποχής, που

είναι -μάλλον ήταν, γιατί πέθανε πέρυσι- ο Ινδός γκουρού Σάτβα Σάι Μπάμπα; Ο παραλογισμός όμως αυτός έχει την παράλογη λογική του. Οι οπαδοί του νεοεποχίτη γκουρού πιστεύουν ότι έγιναν καλύτεροι χριστιανοί απ' ό,τι πριν και απ' ό,τι είμαστε εμείς, διότι δίνουν άλλο νόημα στον Χριστό και στον Χριστιανισμό. Πιστεύουν ότι αυτοί ως άνθρωποι της Νέας Εποχής του Υδροχόου κατανοούν βαθύτερα και καλύτερα από εμάς και τον δικό μας Χριστό, τον Χριστό -κατ' αυτούς- της εποχής των Ιχθύων.

11. Όσο για την έννοια που δίνει ο εσωτερισμός-αποκρυφισμός στη λέξη Αντίχριστος ακούστε αυτά που διαβάζουμε στο Λεξικό του Εσωτερισμού (ευρίσκεται στο διαδίκτυο)[1]:

*«Το έργο εκείνου που στη Δύση ονομάζεται "Χριστική Αρχή" είναι να δομεί μορφές για την έκφραση της ποιότητας και της ζωής. Είναι το χαρακτηριστικό έργο της δεύτερης όψης της θειότητας. Το έργο του Αντίχριστου είναι να καταστρέφει μορφές κι αυτό είναι ουσιαστικά το έργο της πρώτης έκφρασης της θειότητας. Αλλά το έργο του καταστροφέα δέν[2] είναι το έργο της μαύρης μαγείας κι όταν η αμαθής ανθρωπότητα θεωρεί ότι ο Αντίχριστος εργάζεται με τη μαύρη πλευρά, το λάθος της είναι μεγάλο. **Το έργο του είναι τόσο ευεργετικό όσο κι εκείνο της δομητικής όψης** και είναι απλά η έχθρα του ανθρώπου για το θάνατο των μορφών που τον κάνει να θεωρεί το έργο του καταστροφέα σαν "μαύρο", σαν αντίθετο της θείας θέλησης και σαν ανατρεπτικό του θείου προγράμματος». Τελικά Αντίχριστος με την αρνητική έννοια είναι για την Ν. Ε. όποιος παρεμποδίζει την επικράτηση της Ν. Ε. Δηλαδή Αντίχριστος είμαστε εμείς οι Χριστιανοί!*

Μια και μιλούμε για σύγχυση, δεν θα πρέπει να ξεχνούμε ότι κάποιοι οπαδοί της Ν. Ε. διαβάζουν και τη Φιλοκαλία! Δεν την κατανοούν όμως χριστιανικά αλλά τη διαστρεβλώνουν νεοεποχίτικα. Ακόμη και για την επί του Όρους ομιλία του Χριστού μας έγραψε βιβλίο ένας ινδός γκουρού.

12. Έτσι λοιπόν η σύγχυση καλά κρατεί. Θα πρέπει επίσης να γνωρίζουμε ότι το **καλό** και το **κακό** είναι, κατά την Ν. Ε., οι δύο όψεις του ιδίου νομίσματος. Το ένα δεν μπορεί να υπάρξει, χωρίς το άλλο. Ο αντιθετικός διπολισμός μεταξύ καλού και κακού ανήκει στην «παλιά σκέψη» και θα πρέπει να εξοβελισθεί.

Σύμφωνα με την διαβόητη Σαηεντολογία καλό είναι ό,τι εξυπηρετεί την οργάνωση και κακό ό,τι την βλάπτει. Συνακόλουθος είναι ο ορισμός του ηθικού και του ανήθικου.

13. Έχει ενδιαφέρον επίσης να δούμε τι νόημα δίνουν στη λέξη **αγάπη**. Η αγάπη, η οποία τόσο πολύ συγκινεί στις ημέρες μας άλλα και σε κάθε εποχή, δεν είναι αυτό που ξέρουμε. Χαρακτηριστική είναι η νοσηματοδότηση του όρου από τον Θιβετιανό

Βουδδισμό.

Κατ' αρχήν πρέπει να πούμε ότι ο Βουδδισμός χρησιμοποιεί περισσότερο τον όρο έλεος παρά τον όρο αγάπη. Όπως αποφαίνεται ο πρώην «μέγας διδάσκαλος» της μασονικής στοάς Ευστάθιος Λιακόπουλος, ο οποίος εδώ και είκοσι περίπου χρόνια έγινε βουδδιστής Λάμα με το όνομα Kunzang Tinley Dorje Tsal, «...η *ευσπλαχνία [έλεος]* σαν κύριο στοιχείο του Βουδδισμού είναι υπέρτερο και πρακτικότερο από την αγάπη»[3] .

Το έλεος λοιπόν, κατά τον βουδδισμό (όπως και αυτό που λέμε χριστιανικά αγάπη), δεν είναι μια ηθική πράξη αλλά μέρος μιας τεχνικής. Της τεχνικής της αυτοεξέλιξης, που ακολουθεί όποιος βαδίζει το «Μονοπάτι» του Βουδδισμού. Οπότε, σε τελική ανάλυση, η άσκηση του ελέους, όπως και της αγάπης, ταυτίζεται με την άσκηση του διαλογισμού.

Το ότι δεν είναι ηθική πράξη το έλεος και η αγάπη αλλά μέρος της τεχνικής του διαλογισμού, φαίνεται και από τον ορισμό τους. Έλεος λοιπόν είναι «η απελευθέρωση από την ψευδαίσθηση ενός ξεχωριστού εγώ», η απελευθέρωση από την ψευδαίσθηση της δυαδικότητας, της ετερότητας!

Η περίπτωση που αναφέραμε είναι, νομίζουμε, τυπική για να πάρουμε μια ιδέα του πώς μπορεί κάποιος να εγκλωβισθεί εξάγοντας εσφαλμένα συμπεράσματα από τη χρήση μιας λέξης, που στον ίδιο είναι οικεία, αλλά σ' ένα άλλο θρησκευτικό ή πολιτισμικό περιβάλλον χρησιμοποιείται με τελείως διαφορετικό νόημα. Και συγκεκριμένα: Στα βουδδιστικά κείμενα που μεταφράζονται στα ελληνικά, αποδίδουν με τον ελληνικό όρο αγάπη τον σανσκριτικό όρο Maitri (θιβετιανό Djampa), τον οποίο όρο στα αγγλικά αποδίδουν με το Kindness (=καλωσύνη, ευγένεια). Οπότε, όποιος αγνοεί όσα προσπαθήσαμε να αναλύσουμε ανωτέρω, διαβάζοντας και ακούγοντας για αγάπη, νομίζει ότι ο όρος αυτός στον Βουδδισμό έχει το νόημα που έχει και σε μας. Αυτό όμως δεν ισχύει.

Απόδειξη είναι το πώς αξιολογείται στον Ινδουισμό-Βουδδισμό μια πράξη αγάπης και φιλαλληλίας. Εάν γίνεται, λένε, με προσκόλληση (δηλ., θα λέγαμε απλά, με συναισθηματική συμμετοχή), τότε αξιολογείται αρνητικά, διότι αυτός που δρα με προσκόλληση -είτε κάνει κάτι «καλό» (π.χ. μια ελεημοσύνη) είτε κάνει κάτι «κακό» (π.χ. μια ληστεία)- δεν βοηθείται να βγει από τον κύκλο των ατέλειωτων επαναγεννήσεων (samsara), διότι συσσωρεύει αρνητικό κάρμα!

14. Η σύγχυση πολλές φορές δεν είναι συγγνωστό, ας το πούμε έτσι, αμάρτημα ή αδίκημα -για να εκφρασθούμε νομικά. Πολλές φορές είναι **σκοπίμη**· εκ προθέσεως. Τότε μιλούμε όχι για σύγχυση αλλά για σκοπίμη παραπλάνηση, δηλαδή εν τέλει για μια καθαρή **ανεντιμότητα**.

Πώς αλλιώς να χαρακτηρίσει κανείς τον ισχυρισμό νεοεποχιτών δασκάλων ότι και η Εκκλησία πίστευε στη μετενσάρκωση μέχρι την Ε' Οικουμενική Σύνοδο; Και δεν μπαίνουν στον κόπο να αντικρούσουν την εξής κραυγαλέα αντίφαση, ότι δηλαδή η πίστη στη μετενσάρκωση ανατρέπει το θεμέλιο της πίστεως της Εκκλησίας, που είναι η πίστη στην ανάσταση του Χριστού πρώτα και τη δική μας κατόπιν.

Πώς να χαρακτηρίσει κάποιος, αν όχι ως βαριάς μορφής ανεντιμότητα, την χρήση από οργανώσεις της Ν. Ε., ονομάτων αγίων της Εκκλησίας μας στον τίτλο του Συλλόγου τους; Χαρακτηριστικά είναι δύο παραδείγματα: α) Η «Ένωση Ερευνητών Μεταφυσικών Φαινομένων με Μέντιουμ "Ο Άγιος Νεκτάριος"» και β) Ο «Σύλλογος Προσκυνητών Ακτίστου Φωτός "Άγιος Πατάπιος"», πίσω από τον οποίο ευρίσκεται η αποκρυφιστική οργάνωση «Ομακόειον», ιδιαίτερα δραστήρια σε διοργάνωση μαθημάτων και εκδηλώσεων και με παραρτήματα σε αρκετές πόλεις της Ελλάδος. Οι δύο προαναφερθείσες ψευδεπίγραφες οργανώσεις καταχωρίζονται με αριθμούς 98 και 354 αντίστοιχα στον [προαναφερθέντα κατάλογο των Ομάδων](#) που είναι σύμφωνα με την Ζ' (1995) «Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Εντεταλμένων Ορθοδόξων Εκκλησιών και Ιερών Μητροπόλεων διά θέματα αιρέσεων και παραθρησκείας» ασυμβίβαστες με την Ορθόδοξη πίστη.

15. Θα αναφέρουμε μία ακόμη κραυγαλέα ανεντιμότητα, που είναι η χρήση του σταυρού από τη Σαηεντολογία.

Οι ανύποπτοι αποδέκτες της προπαγάνδας, της υπ' αριθμόν ένα σε επικινδυνότητα οργάνωσης παγκοσμίως, αγνοούν, φυσικά, ότι ο σταυρός της Σαϊεντολογίας με την οριζόντια και κάθετη κεραία και με τις ακτίνες που εκπέμπει ο σταυρός (συνολικά, καθώς τέμνονται, οκτώ κομμάτια) δεν έχει καμμία απολύτως σχέση με τον σταυρό του Χριστού αλλά είναι μία γραφική παράσταση, η οποία συμβολίζει τα «οκτώ δυναμικά», που πρέπει να περάσει κάποιος για να φθάσει στην κατάσταση του καθαρού (Clear), στην κατάσταση του «ενεργού Θήταν» (Operating Tretan).

Ο κατάλογος αυτός όρων, που χρησιμοποιούνται με άλλη έννοια από την τρέχουσα, που καταλαβαίνει ο μέσος πεπαιδευμένος πολίτης της ελληνικής αλλά και των ευρωπαϊκών κοινωνιών γενικότερα, θα μπορούσε να επεκταθεί και άλλο. Θα μπορούσαμε, παραδείγματος χάριν, να δούμε πώς νοηματοδοτούν νεοεποχίτικες οργανώσεις (σέκτες) -αν και πολλές φορές η νοηματοδότηση διαφέρει από ομάδα σε ομάδα- λέξεις όπως ελευθερία, κοινωνία, υπακοή κ. ά. Αναφέρω μόνον ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα νοηματικής αντιστροφής. «Η παλαιά σκέψη έλεγε "άθεος

είναι αυτός που δεν πιστεύει στον Θεό". Η νέα σκέψη λέγει "άθεος είναι αυτός που δεν πιστεύει στον εαυτό του"» (αυτός δηλ. που δεν πιστεύει στον θεϊκό Εαυτό του, δηλ. δεν πιστεύει ότι είναι Θεός).

Υπάρχουν όμως και λέξεις τις οποίες η Ν. Ε., δεν αντιστρέφει. Απλώς τις απαξιώνει, διότι ανήκουν, όπως λέγει στην «παλαιά σκέψη». Τέτοιες είναι π.χ. οι λέξεις μετάνοια, αποστροφή της αμαρτίας κ.ο.κ.

Στόχος της Ν. Ε. -όπως μας ετόνιζε ο μακαριστός π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, γραμματέας της Συνοδικής Επιτροπής επί των αιρέσεων από το 1976 μέχρι την κοίμηση του, το 1996, και ο πιο ειδικός στα θέματα των συγχρόνων αιρέσεων στον ευρύτερο Ορθόδοξο χώρο, με πληθώρα βιλίων που συνέγραψε και με τεράστιο έργο βοήθειας σε θύματα αιρέσεων- στόχος της Ν. Ε. **δεν είναι να αδειάσουν οι Εκκλησίες αλλά να γεμίσουν με ανθρώπους που θα έχουν αλλοιωμένο φρόνημα.** Στόχος είναι η αλλοίωση του φρονήματος και η καλλιέργεια του συγκρητισμού. Το χτύπημα κάθε διεκδίκησης Αλήθειας και αποκλειστικότητας. Μόνο που αυτή η νεοεποχίτικη αξίωση αναγορεύεται σε απόλυτη Αλήθεια και γίνεται μη ανεκτική απέναντι στο διαφορετικό. Γίνεται δηλαδή αυτό ακριβώς που κατηγορεί ότι είναι όσοι της ασκούν κριτική!

Ποια είναι τώρα τα δικά μας όπλα απέναντι στο χταπόδι της Ν. Ε.; Εδώ θα καταγράψουμε απλώς τηλεγραφικά μερικές σκέψεις.

Τα όπλα μας, λοιπόν, είναι τα πραγματικά όπλα του φωτός, δηλαδή η παντοδύναμη Αλήθεια, δηλαδή σε τελική ανάλυση ο ίδιος ο Χριστός, διότι ο Χριστός είναι η Αλήθεια με Α κεφαλαίο.

Εργαλεία μας σ' αυτόν τον αγώνα είναι η οριοθέτηση της πίστewς, η οποία θα γίνει με τη σωστή κατήχηση και η εμβάθυνση στην πίστη μας διά της βιώσεώς της.

[1] <http://esvterismos/pblogs.gr/tags/uncategorized.html>

[2] Οι υπογραμμίσεις, δικές μας.

[3] Pardma Sabhava, Η Θιβητιανή Βίβλος των νεκρών, με σχόλια Ευστ. Λιακόπουλου, εκδ. Έσοπτρον, σσ. 264-265.

(Περιοδικό Διάλογος, Τεύχος 68, Απρίλιος - Ιούνιος 2012)

(Πηγή ηλ. κειμένου: impantokratoros.gr)

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ "ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ":

[Η Ορθοδοξία και το φρόνημα της Νέας Εποχής \(Πρωτοπρ. Σωτήριος Αθανασούλιας\)](#)

[Δωρεά οργάνων από «εγκεφαλικά νεκρούς»: θεάρεστη πράξη αγάπης ή πλάνη της «Νέας Εποχής»; \(Ελένη Ανδρουλάκη\)](#)

[Νεοανθρωπισμός και είδωλα της 'Νέας Εποχής'](#)

[Βασικές θέσεις της Νέας Εποχής. Ορθόδοξη αντιμετώπιση \(π. Αρσένιος Βλιαγκόφτης, εκδότης του περιοδικού "Παρακαταθήκη"\)](#)

[Η Ορθόδοξη απάντηση στη σύγχυση της «Νέας Εποχής». Παραινέσεις προς τους γονείς \(Κωνσταντίνος Παπαχριστοδούλου, Πρόεδρος του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.\)](#)

[Τα παιδιά στο περιβάλλον της «Νέας Εποχής» \(Κωνσταντίνος Παπαχριστοδούλου, Πρόεδρος του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.\)](#)

[Νέα Εποχή και «Νέα» Τηλεόραση \(Δάφνη Βαρβιτσιώτη, Ιστορικός - Αρχαιολόγος\)](#)

[Οικουμενισμός, Νεοειδωλολατρία και Νέα Εποχή \(π. Αρσένιος Βλιαγκόφτης Δρ Θ. - Πτ. Φ.\)](#)

[Δύο κείμενα για τη Νέα Εποχή](#)

[Βασικές θέσεις της Νέας Εποχής. Ορθόδοξη αντιμετώπιση \(π. Αρσένιος Βλιαγκόφτης\)](#)

